

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 494/20
10.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, поступајући по судији Милицы Милановић Траиловић, као председнику већа, судији Данијели Дукић и судији Снежани Илић, чланови већа, у правној ствари тужиоца ПРИВРЕДНА КОМОРА СРБИЈЕ, Београд, ул. Ресавска бр. 13-15, кога заступа Тамара Ђуровић, адвокат из Београда, против туженог „ANOVA NNL“ ДОО Сремска Каменица, ул. Новосадски пут бр. 9, кога заступа Јелена Мићић, адвокат у Новом Саду, ради наплате дуга, вредност предмета спора 2.220.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду 1 П 629/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2020. године, доноси

ПРЕСУДУ

I ПРЕИНАЧАВА СЕ одлука о трошковима парничног поступка садржана у пресуди Привредног суда у Новом Саду 1 П 629/2019 од 28.11.2019. године и **ОДЛУЧУЈЕ:**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара све у року од 8 дана од дана пријема преписа другостепене пресуде.

II ЖАЛБА СЕ ОДБИЈА као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** у преосталом делу става I пресуда Привредног суда у Новом Саду 1 П 629/2019 од 28.11.2019. године.

III ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за исплату трошкова насталих у поступку по жалби.

Образложење

Изрека побијане пресуде гласи:

„Решење о извршењу бр. И.Ив. 6/2019 Привредног суда у Новом Саду од 11.01.2019.године одржава се у целости на снази заједно са трошковима извршења у износу од 42.100,00 динара, којим је тужени обавезан да исплати тужиоцу износ од 2.220.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.01.2019. године па до коначне исплате као и трошкове парничног поступка у износу од 129.300,00 динара, а све у року од 8 дана под претњом извршења.

Одбија се тужилац за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 14.000,00 динара као неоснован“.

Против наведене пресуде благовремену и дозвољену жалбу из свих законом прописаних разлога изјављује тужени, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине или преиначи у корист жалиоца. У образложењу разлога наводи да је тужени члан удружења Жита Србије. Плаћање чланарине од стране поменутог удружења, плаћа се чланарина и за се његове чланове па и за овде туженог. Дакле тужени чланарину плаћа преко Удружења. Из изнетих разлога сматра да је погрешно примењено материјално право. Такође учињена је и повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер изрека пресуде противречи разлозима пресуде. Наиме, ако је месечна чланарина у износу од 80.000,00 динара, онда је укупан збир за 12 месеци 960.000,00 динара. Такође побија одлуку суда о трошковима поступка, будући да тужиоцу поред трошкова извршења досуђује између осталог износ од 76.800,00 динара на име таксе на тужбу. Потражује трошкове жалбеног поступка.

Тужилац одговор на жалбу не подноси суду.

Испитујући побијану пресуду, применом одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, другостепени суд налази да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на које је указано жалбом јер је пресуда јасна и разумљива и нема недостатке због којих се не може испитати. У конкретном случају сходно члану 487. став 1. Закона о парничном поступку, ради се о спору мале вредности, те се пресуда донета у спору мале вредности, сходно члану 479. став 1. истог Закона може побијати само због апсолутно битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права. Из изнетих разлога нису били разматрани ни жалбени наводи који се тичу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Из стања у списима предмета произлази да је тужени основан 14.06.2013. године као привредно друштво а регистрована је претежна делатност трговина на велико житом, сировим дуваном, семењем и храном за животиње. Дана 28.09.2018. године тужилац је упутио туженом позив за добровољно испуњење обавезе по основу чланарине за 2017. годину у утуженом износу. Тужилац је туженом испоставио рачун за период јануар - децембар 2017. године који гласи на износ од 2.220.000,00 динара. Тужени је наведени рачун запримио али дуг није платио. Удружење Жита Србије на основу одлуке Управног одбора Удружења за унапређење производње и извоза жита „Житарице Србије“ од 22.07.2014. године, туженом је испоставило рачун дана 14.06.2017. године на име чланарине за период од 12.06.2017. године до 31.12.2017. године на износ од 91.792,00 динара. Тужени је наведени дуг платио Удружењу. Дана 27.01.2017. године Удружење Жита Србије је упутило обавештење Привредној комори Србије да је Удружење основано са задатком да унапређује рад и пословање својих чланица. У складу са чланом 4. Закона о привредним коморама све чланице Удружења ће бити колективни чланови Привредне коморе Србије и чланарину плаћати преко Удружења у складу са одлуком о висини, начину и роковима плаћања јединствене чланарине и финансирању Привредне коморе Србије у 2017. години. Привредна комора Србије је обавештење запримила 30.01.2017. године. Дана 24.12.2018. године тужени је упутио допис тужиоцу у којем је навео да му је тужилац доставио извод отворених ставки за 21.10.2018. године којим је тужени задужен за износ од 2.679.536,00 динара на име чланарине. Тужени је у целости оспорио исказано стање са образложењем да чланарину плаћа преко Удружења. Увидом у биланс успеха за

туженог за период од 01.01.2015. године до 31.12.2015. године првостепени суд утврдио је да тужени спада у пету групу за коју је одређена месечна чланарина у износу од 185.000,00 динара месечно а што на годишњем нивоу износи 2.220.000,00 динара.

Дана 17.06.2019. године Уставни суд Републике Србије је донео Одлуку број: 1Уз-249/2016 којом се ставом 1. одбија предлог за утврђивање неуставности и несагласности са потврђеним међународним уговором одредбе члана 10. став 1. Закона о привредним коморама, ставом 2. се одбацују иницијативе за покретање поступка за оцену уставности и сагласности са потврђеним међународним уговором одредбама члана 10. став 1, 2, 3, 4 и 6 и члана 33. став 2. Закона из тачке 1. док се ставом 3 одбацују захтеви за обуставу извршења појединачних аката, односно радњи предузетих на основу одредаба члана 10 Закона из тачке 1. Према образложењу наведене Одлуке и изнетом ставу Уставног суда, привредне коморе у правном поретку Републике Србије не представљају удружења приватноправног, већ јавноправног карактера, односно не представљају удружења из члана 55. став 1. Устава, затим да привредни субјекти који обављају регистровану делатност на територији Републике Србије не уживају уставну заштиту, тзв. права на негативну слободу удруживања, односно права да се не буде члан удружења, с тога одредба Закона о привредним коморама којом се прописује обавезно чланство у Привредној комори Србије свих привредних субјеката који обављају регистровану привредну делатност у Републици није несагласна ни са чланом 11 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и са праксом Европског суда за људска права, а тиме ни са чланом 18 став 3 Устава Републике Србије, јер се према становишту Европског суда за људска права, право да се не буде члан удружења не односи на јавно правна удружења, какав карактер сагласно Закону о привредним коморама имају привредне коморе.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца са образложењем да у смислу одредбе члана 2. Закона о привредним коморама који је ступио на снагу 07.01.2016. године, осим одредбе члана 10. и 33. наведеног Закона који су ступили на снагу 01.01.2017. године, одређено је да су привредне коморе интересне, пословно - стручне и непрофитне организације које повезује заједнички пословни интерес, у циљу усклађивања и заступања интереса чланова и подстицања привредних активности.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о привредним коморама је прописано да су сви привредни субјекти који обављају регистровану пословну делатност на територији Републике Србије чланови. Одређено је такође да правна лица постају чланови Привредне коморе Србије уписом у Регистар привредних субјеката у складу са посебним законом којим се уређује поступка регистрације. Физичка лица постају чланови Привредне коморе Србије преко општих удружења предузетника, Општа удружења предузетника су колективни чланови Привредне коморе Србије. Задруге су колективни чланови преко задружних савеза. Колективни чланови Привредне коморе Србије могу бити удружења и друштва, организације које обављају делатност у областима здравствене, социјалне, борачке, односно инвалидске заштите, друштвене бриге о деци и другим областима, као што је социјална сигурност, образовање, наука, култура, физичка култура, као и организације које својом делатношћу унапређују рад и пословање привредних субјеката. Колективни чланови могу бити уговорне привредне коморе, а одређено је да су чланови Привредне коморе Србије који имају седиште, који обављају делатност на територији аутономних покрајина, у складу са законом, истовремено и чланови привредних комора аутономних покрајина.

Дакле у смислу члана 33. став 1, члана 42. Закона о привредним коморама првостепени суд је правилно усвојио тужбени захтев тужиоца јер су за плаћање

чланарине пасивно легитимисана привредна друштва, а не удружења привредних друштава, јер из одредбе члана 10. Закона о привредним коморама недвосмислено произлази да су чланови привредних комора привредни субјекти који обављају регистровану пословну делатност. Удружења по својој правној природи представљају непрофитне организације а субјект обавезе могу бити само удружења из области социјалне сигурности, образовања науке, културе и сл., односно она удружења за које законодавац прописује да могу бити чланови привредне коморе. Правилно првостепени суд налази да привредна друштва не могу користити чланство у удружењу, као основ плаћања чланарине само по основу колективног чланства преко пословног удружења, већ да су у обавези да плаћају чланарину у складу са чланом 3. Одлуке о висини начину и роковима плаћања јединствене чланарине и финансирању Привредне коморе Србије.

Ни остали наводи жалбе не утичу на правилност побијане одлуке у погледу главног захтева.

Међутим, основан је навод жалбе да је одлука о трошковима поступка донета погрешном применом материјалног права и то одредбе члана 153. Закона о парничном поступку. Из стања у списима предмета произлази да су тужиоцу досуђени трошкови поступка извршења у износу од 42.100,00 динара, па правилно жалилац указује суду да у таквој ситуацији првостепени суд у укупне трошкове поступка није био у могућности да обрачуна таксу на тужбу у износу од 76.800,00 динара, јер је реч о поступку који је покренут предлогом за извршење а у оквиру трошкова извршења обухваћена је и такса на предлог за одређење извршења. Из изнетих разлога трошкови парничног поступка умањени су за износ од 76.800,00 динара и досуђен је укупан износ од 52.500,00 динара.

Захтев за исплату трошкова насталих у поступку по жалби одбијен је применом одредбе члана 165. Закона о парничном поступку, јер је жалилац незнатно успео у поступку по жалби.

Побијана пресуда потврђена је у погледу главног захтева применом одредби члана 390. Закона о парничном поступку, док је преиначена у погледу трошкова поступка применом одредбе члана 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку.

ММТ/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић Траиловић с.р.
За тачност отправка